

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2015. június 10.*

„Közösségi védjegy — Felszólalási eljárás — Az AGRI.CAPITAL közösségi szóvédjegy bejelentése — AgriCapital és AGRICAPITAL korábbi közösségi szóvédjegyek — Viszonylagos kizáró ok — A szolgáltatások hasonlóságának hiánya — A 207/2009/EK rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja”

A T-514/13. sz. ügyben,

az **AgriCapital Corp.** (székhelye: New York [Egyesült Államok], képviselik: P. Meyer és M. Gramsch ügyvédek)

felperesnek

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)** (képviselet: P. Geroulakos, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

a másik fél az OHIM fellebbezési tanácsa előtti eljárásban, beavatkozó a Törvényszék előtti eljárásban:

az **agri.capital GmbH** (székhelye: Münster [Németország], képviseli: A. Nordemann-Schiffel ügyvéd),

az OHIM második fellebbezési tanácsának az AgriCapital Corp. és az agri.capital GmbH közötti felszólalási eljárással kapcsolatban 2013. július 10-én hozott határozata (R 2236/2012-2. sz. ügy) ellen benyújtott keresete tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: D. Gratsias elnök, M. Kancheva (előadó) és C. Wetter bírák,

hivatalvezető: J. Weychert tanácsos,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2013. szeptember 23-án benyújtott keresetlevélre,

tekintettel az OHIM-nak a Törvényszék Hivatalához 2013. december 17-én benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a beavatkozónak a Törvényszék Hivatalához 2014. január 6-án benyújtott válaszbeadványára,

tekintettel a Törvényszék Hivatalához 2014. április 24-én benyújtott válaszra,

tekintettel a 2014. december 10-i tárgyalásra,

* Az eljárás nyelve: angol.

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

- 1 2009. június 4-én a beavatkozó, az agri.capital GmbH a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet (HL L 78., 1. o.) alapján közösségi védjegybejelentést nyújtott be a Belső Piaci Harmonizációs Hivatalhoz (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM).
- 2 A lajstromoztatni kívánt védjegy az AGRICAPITAL szómegjelölés volt.
- 3 A bejelentést többek között a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, felülvizsgált és módosított, 1957. június 15-i Nizzai Megállapodás szerinti 36. osztályba tartozó szolgáltatásokkal kapcsolatban tették, amelyek ezen osztályok tekintetében az alábbi leírásnak felelnek meg: „Építetói szolgáltatások, mégpedig különösen megújuló energiaforrásokból származó elektromos és termikus energia termelésére és elosztására szolgáló berendezésekkel kapcsolatban; hasznosítási koncepciók fejlesztése (infrastruktúra-kezelési szerződések kötése); Ingatlankezelés; földterületek kezelése; ingatlankezelés, valamint ingatlanok közvetítése, bérbeadása és haszonbérbe adása (infrastruktúra-kezelés); ingatlanügyletek; mezőgazdasági ingatlanok bérlete; a fent említett szolgáltatások nincsenek kapcsolatban kiadói szolgáltatásokkal és/vagy kiadói termékekkel.”
- 4 A közösségi védjegybejelentést a Közöségi Védjegyértesítő 2009. december 14-i, 59/2009. számában hirdették meg.
- 5 2010. március 12-én a beavatkozó, az AgriCapital Corp. a 207/2009 rendelet 41. cikke alapján felszólalást terjesztett elő a bejelentett védjegy lajstromozásával szemben a 36. osztályba tartozó valamennyi szolgáltatás tekintetében.
- 6 A felszólalás az alábbi korábbi közösségi védjegyeken alapult:
 - a 2007. augusztus 24-én 6192322. számon lajstromozott AgriCapital közösségi szóvédjegy;
 - a 2006. július 7-én 4589339. számon lajstromozott AGRICAPITAL közösségi szóvédjegy.
- 7 Azon szolgáltatások, amelyek tekintetében az AgriCapital korábbi közösségi szóvédjegyet lajstromozták, a 36. osztályba tartoznak, és az alábbi leírásnak felelnek meg: „Finanszírozási szolgáltatások; finanszírozási tanácsadás”.
- 8 Azon szolgáltatások, amelyek tekintetében az AGRICAPITAL korábbi közösségi szóvédjegyet lajstromozták, a 36. osztályba tartoznak, és az alábbi leírásnak felelnek meg: „Banki tanácsadási és befektetési szolgáltatások a mezőgazdasági ágazat vállalkozásai számára”.
- 9 A felszólalás alátámasztásaként hivatkozott jogalap a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja volt.
- 10 A 2012. október 2-i határozatával az OHIM felszólalási osztálya elutasította a felszólalást azzal az indokkal, hogy a bejelentett védjeggyel és a korábbi védjegyekkel érintett, a 36. osztályba tartozó szolgáltatások különbözőek, és így nem teljesül a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának egyik alkalmazási feltétele, vagyis a szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága.

- 11 2012. december 3-án a felperes a 207/2009 rendelet 58–64. cikke alapján fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz a felszólalási osztály határozata ellen.
- 12 2013. július 10-i határozatával (a továbbiakban: megtámadott határozat) az OHIM második fellebbezési tanácsa elutasította a fellebbezést, és az OHIM előtt a felszólalási és a fellebbezési eljárás során a bejelentő részéről felmerült költségek viselése címén 850 euró megfizetésére kötelezte a felperest. Közelebbről úgy ítélte meg, hogy a releváns közönség az Európai Unió valamennyi tagállamának átlagos fogyasztója volt. Úgy ítélte meg azonban, hogy ez utóbbi magas figyelmi szintet tanúsíthat a pénzügyi, illetve ingatlanügyletekben érintett jelentős összegekre tekintettel. Ezt követően összehasonlította a bejelentett védjegy által érintett, a 36. osztályba tartozó szolgáltatásokat azokkal a szolgáltatásokkal, amelyek tekintetében a korábbi védjegyeket lajstromozták. Ezen összehasonlítás eredményeképpen arra a következtetésre jutott, hogy a bejelentett védjegy és a korábbi védjegyek által érintett, 36. osztályba tartozó szolgáltatások különbözőek. Következésképpen úgy ítélte meg, hogy mivel a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának egyik alkalmazási feltétele nem teljesül, nem állhat fenn e rendelkezés értelmében az összetévesztés veszélye a bejelentett védjegy és a korábbi védjegyek között.

A felek kérelmei

- 13 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:
- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
 - az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.
- 14 Az OHIM és a beavatkozó azt kéri, hogy a Törvényszék:
- utasítsa el a keresetet;
 - a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

A felperes által a tárgyaláson benyújtott dokumentumok elfogadhatóságról

- 15 A felperes a tárgyaláson azt kérte a Törvényszéktől, hogy engedélyezze egy konferenciaszervező által 2014. október 21-én neki küldött e-mail benyújtását annak bizonyítása céljából, hogy a bejelentett védjegyben az „agri” és a „capital” kifejezések között szereplő pont nem elegendő az ez utóbbi és a felperes korábbi AgriCapital védjegye közötti összetéveszthetőség kizárásához.
- 16 Az OHIM e dokumentum elfogadhatatlanságára hivatkozott, azzal érvelve, hogy azt késedelmesen nyújtották be, és hogy következképpen sem az OHIM, sem pedig a Törvényszék nem ismerhette azt meg.
- 17 A Törvényszék a tárgyaláson szerzett tudomást a dokumentumról, fenntartva az annak elfogadhatóságával kapcsolatos határozatát.
- 18 E tekintetben meg kell állapítani, hogy ezt a bizonyítékot, amelyet első ízben nyújtottak be a Törvényszék előtt, nem lehet tekintetbe venni. Ugyanis a 207/2009 rendelet 65. cikke értelmében a Törvényszékhez benyújtott keresetek az OHIM fellebbezési tanácsai által hozott határozatok jogszerűségének vizsgálatára irányulnak, így a Törvényszéknek nem az a feladata, hogy az első ízben előtte benyújtott dokumentumok fényében újból megvizsgálja a tényállási elemeket. A fenti

dokumentumot el kell tehát utasítani, anélkül hogy szükséges lenne bizonyítóerejének vizsgálata (lásd ebben az értelemben: 2005. november 24-i Sadas kontra OHIM – LTJ Diffusion [ARTHUR ÉS FELICIE] ítélet, T-346/04, EBHT, EU:T:2005:420, 19. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

Az ügy érdeméről

- 19 Keresete alátámasztása érdekében a felperes egyetlen, a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának megsértésére alapított jogalapra hivatkozik.
- 20 A felperes lényegében azt rója fel az OHIM fellebbezési tanácsának, hogy az úgy ítélte meg, hogy a bejelentett védjegy által érintett, 36. osztályba tartozó szolgáltatások nem mutatnak hasonlóságot a korábbi védjegyek által érintett szolgáltatásokkal. Különösen azt állítja, hogy az ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a szolgáltatások hasonlóságának értékeléséhez többek között a versengő vagy egymást kiegészítő voltukat, valamint az értékesítési csatornáikat kell figyelembe venni. Márpedig a jelen ügyben a fellebbezési tanács egyrészt nem vette figyelembe a bejelentett védjegy által érintett „építtetési szolgáltatások”, „ingatlankezelési és -közvetítői szolgáltatások” és „hasznosítási koncepciók fejlesztése”, valamint a korábbi védjegyek által érintett „pénzügyi szolgáltatások” és „a mezőgazdasági ágazat vállalkozásai számára nyújtott banki tanácsadási és befektetési szolgáltatások” kiegészítő voltát, másrészt tévesen zárta ki, hogy e szolgáltatások ugyanazokon az értékesítési csatornákon keresztül nyújthatók. A felperes arra hivatkozik, hogy következőképpen a korábbi védjegyek megkülönböztető képességére, valamint az ütköző védjegyek vizuális hasonlóságára és fonetikai azonosságára tekintettel az OHIM fellebbezési tanácsa megsértette a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontját, amikor azt a következtetést vonta le, hogy az említett védjegyek között nem áll fenn az e rendelkezés szerinti összetévesztés veszélye.
- 21 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyjogtalomban, ha azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint a védjeggyel megjelölt termékek vagy szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt. Az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.
- 22 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint fennáll az összetévesztés veszélye, ha a vásárlóközönség azt hiheti, hogy a szóban forgó áruk vagy szolgáltatások ugyanattól a vállalkozástól, vagy gazdaságilag egymással kapcsolatban álló vállalkozásoktól származnak. Ugyanezen ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőséget átfogóan kell értékelni az alapján, hogy az érintett vásárlóközönség milyen képet alkot a megjelölésről és a szóban forgó árukról vagy szolgáltatásokról, és figyelembe kell venni valamennyi, a jelen ügyre jellemző tényezőt, különösen a megjelölések és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága közötti kölcsönös függőséget (lásd: 2003. július 9-i Laboratorios RTB kontra OHIM – Giorgio Beverly Hills [GIORGIO BEVERLY HILLS] ítélet, T-162/01, EBHT, EU:T:2003:199, 30–33. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 23 Ez az átfogó értékelés bizonyos kölcsönös függőséget feltételez a figyelembe vett tényezők, és különösen a védjegyek és a megjelölt áruk vagy szolgáltatások hasonlósága között. Így a megjelölt áruk vagy szolgáltatások kisebb mértékű hasonlóságát ellensúlyozhatja a védjegyek közötti hasonlóság magasabb foka, és fordítva (2007. szeptember 13-i Il Ponte Finanziaria kontra OHIM ítélet, C-234/06 P, EBHT, EU:C:2007:514, 48. pont; GIORGIO BEVERLY HILLS ítélet, fenti 22. pont, EU:T:2003:199, 32. pont).
- 24 A 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában az összetéveszthetőség előfeltétele, hogy az ütköző védjegyek azonosak vagy hasonlóak legyenek, és hogy a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak legyenek. E

feltételeknek együttesen kell teljesülniük (lásd: 2009. január 22-i Commercy kontra OHIM – easyGroup IP Licensing [easyHotel] ítélet, T-316/07, EBHT, EU:T:2009:14, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 25 E megfontolások fényében kell megvizsgálni, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa helytállóan állapította-e meg, hogy az ütköző védjegyek között nem áll fenn az összetévesztés veszélye.

A releváns közönségről

- 26 Az ítélkezési gyakorlat szerint az összetéveszthetőség átfogó értékelésénél az érintett árukategória átlagos fogyasztóját kell figyelembe venni, aki szokásosan tájékozott, ésszerűen figyelmes és körültekintő. Tekintettel kell lenni arra is, hogy az átlagos fogyasztó figyelme változó lehet a kérdéses áruk vagy szolgáltatások kategóriájától függően (lásd: 2007. február 13-i Mundipharma kontra OHIM – Altana Pharma [RESPICUR] ítélet, T-256/04, EBHT, EU:T:2007:46, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 Az OHIM fellebbezési tanácsa a megtámadott határozat 16. pontjában megállapította, hogy az ütköző védjegyek által megjelölt szolgáltatások címzettje az Európai Unió valamennyi tagállamának átlagos fogyasztója, akik azonban magas figyelmi szintet tanúsíthatnak a pénzügyi vagy ingatlanügyletekben érintett jelentős összegekre tekintettel.
- 28 A felek nem vitatják a releváns közönségnek az OHIM fellebbezési tanácsa által a megtámadott határozatban adott meghatározását. Egyebekben az itt kifejtett megfontolásokra tekintettel a jelen ügyben nem kell e meghatározást megkérdőjelezni. Az általában jelentős összegekre kiterjedő banki és pénzügyi szolgáltatások, valamint ingatlannal kapcsolatos szolgáltatások tekintetében különösen meg kell állapítani, hogy az érintett közönség magas figyelmi szintet tanúsíthat (lásd ebben az értelemben: 2011. szeptember 9-i BVR kontra OHIM – Austria Leasing [Austria Leasing Gesellschaft m.b.H. Mitglied der Raiffeisen-Bankengruppe Österreich] ítélet, T-197/10, EU:T:2011:455, 20. pont).

A szóban forgó szolgáltatások összehasonlítása

- 29 Emlékeztetni kell arra, hogy a szolgáltatások hasonlóságának értékelésénél figyelembe kell venni az e szolgáltatások kapcsolatát jellemző összes releváns tényezőt, különösen e tényezők közé tartozik természetük, rendeltetésük, használatuk, valamint versengő vagy egymást kiegészítő voltak (1998. szeptember 29-i Canon-ítélet, C-39/97, EBHT, EU:C:1998:442, 23. pont). Más tényezők is figyelembe vehetők, így például az érintett szolgáltatások értékesítési csatornái (lásd ebben az értelemben: 2005. április 21-i Ampafrance kontra OHIM – Johnson & Johnson [monBeBé] ítélet, T-164/03, EBHT, EU:T:2005:140, 53. pont).
- 30 E tekintetben legelőször is emlékeztetni kell arra, hogy a korábbi védjegyek által érintett szolgáltatásoknak a bejelentett védjegy által érintett szolgáltatásokkal való összehasonlítása érdekében az OHIM fellebbezési tanácsa ez utóbbiakat három csoportra osztotta, vagyis elsőként „építetői szolgáltatások, különösen megújuló energiaforrásokból származó elektromos és termikus energia termelésére és elosztására szolgáló berendezésekkel kapcsolatban; a fent említett szolgáltatások nincsenek kapcsolatban kiadói szolgáltatásokkal és/vagy kiadói termékekkel”, másodsorban „ingatlankezelés[re], valamint ingatlanok közvetítés[é]re, bérbeadás[ár]a és haszonbérbeadás[ár]a [irányuló szolgáltatások] (infrastruktúra-kezelés); ingatlanügyletek; mezőgazdasági ingatlan bérlete; a fent említett szolgáltatások nincsenek kapcsolatban kiadói szolgáltatásokkal és/vagy kiadói termékekkel”, harmadsorban pedig „hasznosítási koncepciók fejlesztés[ére irányuló szolgáltatások] (infrastruktúra-kezelési szerződések kötése); ingatlankezelés; földterületek kezelése; a fent említett szolgáltatások nincsenek kapcsolatban kiadói szolgáltatásokkal és/vagy kiadói termékekkel”.

31 Márpedig meg kell állapítani, hogy e felosztás a bejelentett védjegy által érintett szolgáltatások természete, rendeltetése és használata közötti különbséget tükröz, amit a felperes nem vitatott. Ezért mindössze azt kell megvizsgálni, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa helyesen következtetett-e a bejelentett védjegy alá tartozó, általa felosztott szolgáltatások, valamint a korábbi védjegyek által érintett szolgáltatások hasonlóságának hiányára.

– Az „ingatlankezelési és -közvetítői szolgáltatások” és a „pénzügyi szolgáltatások” hasonlóságának hiányáról

32 A megtámadott határozat 23–28. pontjában az OHIM fellebbezési tanácsa először is úgy határozta meg az „ingatlanügyleteket”, mint amelyek magukban foglalják az ingatlanvagyon kezelését, az ingatlanügynöki tevékenységet és az ingatlanok felbecslését, valamint az ezekkel kapcsolatos tanácsadást és tájékoztatást. Az OHIM fellebbezési tanácsa szerint e szolgáltatások főként az ingatlan megtalálására, a potenciális vevőknek való bemutatására és a közvetítőként való eljárásra terjednek ki, nem csupán például az ingatlan vásárlása, eladása vagy bérlete során történő segítségnyújtás, hanem a vevő és az épület vagy a földterület eladója közötti szerződések megkötése során is. Az OHIM fellebbezési tanácsa szerint ez magában foglalja a mezőgazdasági földterületek bérletét is, mivel egy szélesebb kategóriába tartozik, a bérlet olyan szerződés, amelynek alapján valamely vagyontárgyat meghatározott időtartamra, általában bérleti szerződés alapján egy másik személynek átadnak. Rámutatott továbbá arra, hogy az „ingatlanügyletek” kiterjedhetnek ingatlan megvásárlására, és annak haszonnal való eladására is.

33 Az OHIM fellebbezési tanácsa ezt követően megállapította, hogy az előbbieken meghatározott „pénzügyi szolgáltatásokat” bankok és pénzintézetek nyújtják, míg az ingatlanügyletek olyan tevékenységek, amelyeket általában ingatlanügynökségek vagy ingatlanépítetők folytatnak. Arra is rámutatott, hogy e szolgáltatások nagymértékben szabályozottak, és sok esetben különböző jogalanyoknak kell azokat folytatniuk. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a fogyasztó az ingatlanügynökségeket a bankoktól, a pénzintézetektől és a biztosító társaságoktól egyértelműen különállóként észleli, amelyek különböző, nem felcserélhető termékeket és szolgáltatásokat nyújtanak.

34 Az OHIM fellebbezési tanácsa végül megállapította, hogy bár az „ingatlanügyleteket” finanszírozni kell, ez nem elegendő ezen ügyletek és a „pénzügyi szolgáltatások” közötti szoros kapcsolat fennállásának bizonyításához, és hogy végezetül csak távoli és közvetett kapcsolatot mutatnak egymással. E tekintetben kifejtette, hogy „jóllehet igaz, hogy az adásvétel sok típusához (például földterület vásárlásához vagy vállalkozás alapításához) szükségesek lehetnek a pénzügyi tanácsok, és hogy a körülmények vevők információkat kérhetnek a vásárlásnak, illetve a vállalkozás alapításának biztosításához, ez nem jelenti azt, hogy az egyik nélkülözhetetlen a másikhoz, vagy hogy a fogyasztók azt gondolják, hogy a különböző szolgáltatásokért való felelősség ugyanazon szolgáltatót terheli”.

35 Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a bejelentett védjegy által érintett „ingatlankezelés, valamint ingatlanok közvetítése, bérbeadása és haszonbérbe adása (infrastruktúra-kezelés); ingatlanügyletek; mezőgazdasági ingatlanok bérlete; a fent említett szolgáltatások nincsenek kapcsolatban kiadói szolgáltatásokkal és/vagy kiadói termékekkel” különbözik a felperes korábbi védjegyei által érintett „pénzügyi szolgáltatásoktól”.

36 A felperes azt rója fel az OHIM fellebbezési tanácsának, hogy az ingatlankezelési és -közvetítői szolgáltatások, valamint a pénzügyi szolgáltatások helyettesíthetőségének hiányára helyezte a hangsúlyt, a kiegészítő voltukat pedig nem vizsgálta. E tekintetben arra hivatkozik, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa túlzottan szűken határozta meg pénzügyi szolgáltatásokat. Különösen azt állítja, hogy a bankok és a pénzintézetek gyakran – akár maguk, akár pedig leányvállalat közvetítésével – ingatlanokat kínálnak eladásra. Ezt bizonyítja a szolgáltatások mindkét típusát magában foglaló közös reklámozás.

Ebből következően – az OHIM fellebbezési tanácsának megállapításával szemben – az „ingatlankezelési és -közvetítői szolgáltatások” szorosan kapcsolódnak a „pénzügyi szolgáltatásokhoz”, és ezért kiegészítik egymást.

37 Az OHIM vitatja a felperes érvelését.

38 E tekintetben először is, a szóban forgó szolgáltatások természetét, rendeltetését és használatát tekintve már megállapítást nyert, hogy a pénzügyi szolgáltatásoknak nem ugyanaz a természetük, rendeltetésük és használatuk, mint az ingatlanokkal kapcsolatos szolgáltatásoknak. Míg ugyanis a pénzügyi szolgáltatásokat a pénzintézetek ügyfelek pénzeszközeinek kezeléséhez nyújtják, és többek között a betétbe helyezett alapok megőrzésére, az alapok visszafizetésére, kölcsönök nyújtására, illetve különböző pénzügyi műveletekre terjednek ki, az ingatlanokkal kapcsolatos szolgáltatások valamely ingatlanra vonatkozó szolgáltatásokra, különösen annak bérletére, vásárlására, eladására vagy kezelésére terjednek ki (2013. július 11-i Metropolis Inmobiliarias y Restauraciones kontra OHIM – MIP Metro [METRO] ítélet, T-197/12, EU:T:2013:375, 42. pont).

39 Ebből következik, hogy a felperes állításával szemben az OHIM fellebbezési tanácsa nem túl szűken határozta meg a korábbi védjegyek által érintett „pénzügyi szolgáltatásokat”.

40 Másodsorban meg kell jegyezni, hogy – amint a fenti 34. pontban megállapításra került – az OHIM fellebbezési tanácsa nem az „ingatlanügyleteknek” a „pénzügyi szolgáltatásokkal” való helyettesíthetőségének vizsgálatára korlátozódott, hanem ténylegesen lefolytatta a kiegészítő voltuk vizsgálatát.

41 Emellett meg kell jegyezni, hogy a szóban forgó szolgáltatások kiegészítő voltára vonatkozó érvelésének alátámasztása érdekében a felperes annak állítására szorítkozik, hogy az ingatlanok eladása olyan szolgáltatás, amelyet gyakran nyújtanak pénzintézetek.

42 Márpedig, amint az már szintén megállapításra került azzal kapcsolatban, hogy az érintett szolgáltatások ugyanazon értékesítési csatornákon keresztül jelenhetnek meg, meg kell állapítani, hogy az ingatlanokkal kapcsolatos szolgáltatásokat főszabály szerint nem ugyanazokban a helyiségekben nyújtják, mint a pénzügyi szolgáltatásokat (METRO-ítélet, fenti 38. pont, EU:T:2013:375, 43. pont).

43 A felperes által az igazgatási eljárásban benyújtott dokumentumok (a keresetlevél A5 melléklete) alapján nem cáfolható meg ezen megállapítás, mivel a pénzintézetek által nyújtott, ingatlanokkal kapcsolatos szolgáltatásokat különböző fióktelepek nyújtják, ily módon a pénzügyi tevékenységek különböznek az ingatlanokkal kapcsolatos esetleges tevékenységektől (METRO-ítélet, fenti 38. pont, EU:T:2013:375, 45. pont).

44 Ebből következik, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa nem követett el hibát, amikor megállapította, hogy a bejelentett védjegy által érintett „ingatlankezelés, valamint ingatlanok közvetítése, bérbeadása és hasznobérbe adása (infrastruktúra-kezelés); ingatlanügyletek; mezőgazdasági ingatlanok bérlete; a fent említett szolgáltatások nincsenek kapcsolatban kiadói szolgáltatásokkal és/vagy kiadói termékekkel” különbözik a felperes korábbi védjegyei által érintett „pénzügyi szolgáltatásoktól”.

– Az „építtetői szolgáltatások” és a „pénzügyi szolgáltatások” hasonlóságának hiányáról

45 A megtámadott határozat 19–21. pontjában az OHIM fellebbezési tanácsa úgy ítélte meg, hogy az építtetői szolgáltatások számos szempontból olyan ügyletek, amelyek felölelik a meglévő ingatlanok felújításától a közművesítetlen földterületek vásárlásáig és a közművesített földterületek, illetve telkek harmadik személyeknek való eladásáig terjedő tevékenységeket. Emellett úgy ítélte meg, hogy a

közösségi védjegybejelentés árujegyzékének szövegéből egyértelműen kiderül, hogy e szolgáltatások különösen a megújuló energiaforrásokból származó elektromos és termikus energia termelésére és elosztására szolgáló berendezésekre vonatkoznak.

- 46 Az OHIM fellebbezési tanácsa viszont megállapította, hogy a korábbi védjegyek által érintett pénzügyi szolgáltatások minden olyan megtakarítási vagy kereskedelmi célú szolgáltatás nyújtására kiterjednek, amelyek pénz átvételére, kölcsönére, váltására, befektetésére és védelmére, valamint bankjegyek kibocsátására és más pénzügyi műveletekre vonatkoznak. Az OHIM fellebbezési tanácsa arra is rámutatott, hogy noha a korábbi védjegyek által érintett szolgáltatások nyújtói nyújthatnak szolgáltatásokat a finanszírozás és az építési projektek területén, és hogy az agráripari ágazatban számos projekt befektetésektől, illetve pénzbeli támogatástól függ, nagyon kevésbé valószínű, hogy e szolgáltatók speciális építetési szolgáltatásokat nyújtanának, mivel azok különleges műszaki kompetenciákat, illetve különleges hozzáértést követelnek meg. Ebből azt a következtetést vonta le, hogy a szóban forgó szolgáltatások természetüket és rendeltetésüket tekintve eltérők.
- 47 Az OHIM fellebbezési tanácsa továbbá megállapította, hogy a szóban forgó szolgáltatások két különböző ágazathoz tartoznak, nevezetesen egyrészt az ingatlanágazathoz, másrészt pedig a pénzügyi ágazathoz, és azokat nem nyújthatja ugyanaz a vállalkozás, illetve kapcsolt vállalkozások, és hogy nem ugyanazokon az értékesítési csatornákon zajlanak.
- 48 A felperes lényegében azt állítja, hogy hasonlóság áll fenn a bejelentett védjegy által érintett építetési szolgáltatások és a felperes korábbi védjegyei által érintett pénzügyi szolgáltatások között.
- 49 Véleménye szerint ugyanis a bejelentett védjegy által érintett építetési szolgáltatások értékesítési tevékenységet foglalnak magukban, amely átfedésben van az olyan pénzügyi szolgáltatásokkal, mint a felperes korábbi védjegyei által érintett szolgáltatások. Ez következik az ingatlanépítetők gyakorlatából, akiknek tevékenysége magában foglalja finanszírozási lehetőségek keresését, és akik gyakran adnak tanácsot az ügyfelek részére az ingatlanprojektek finanszírozásával kapcsolatban.
- 50 Mindenesetre az ütköző védjegyek által érintett szolgáltatások legalábbis szoros kiegészítő kapcsolatot mutatnak, amint azt egyszerre mutatja azon körülmény, hogy a pénzügyi szolgáltatásokat nyújtó vállalkozások maguk vagy leányvállalataik közvetítésével ingatlanközvetítői tevékenységet folytatnak, és az a 36. osztályra vonatkozó magyarázó megjegyzés szövege.
- 51 Emellett – az OHIM állításával szemben – a bejelentett védjegy által érintettekhez hasonló építetési szolgáltatások nem kizárólag „a megújuló energiaforrásokból származó elektromos és termikus energia termelésére és elosztására szolgáló berendezések” területére korlátozódnak. A felperes hozzáfűzi, hogy az ilyen korlátozás egyébként sem befolyásolhatja a bejelentett védjegy által megjelölt szolgáltatások és az AGRICAPITAL korábbi védjegy által érintett szolgáltatások közötti hasonlóság fennállását, mivel az említett szolgáltatások ugyanilyen módon lehetővé teszik olyan ingatlanok szolgáltatását, amelyeken megújuló energiaforrásokból származó energia termelésére szolgáló létesítmények építhetők és működtethetők.
- 52 Az OHIM és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.
- 53 E tekintetben rá kell mutatni, hogy – amint az OHIM fellebbezési tanácsa helyesen kifejtette – az építetési szolgáltatások számos, a meglévő épületek felújításától a közművesítetlen földterületek vásárlásáig és a közművesített földterületek, illetve telkek harmadik személyeknek való eladásáig terjedő tevékenységet felölelnek.
- 54 Amint azt a felperes állítja, e tevékenység magában foglalja a finanszírozási lehetőségeknek az épületek vagy földterületek megvásárlása céljából az ingatlanépítető általi keresését. Mindazonáltal a finanszírozási lehetőségek felkutatása nem tekinthető közvetlenül az ingatlanépítető által az ügyfeleinek nyújtott, az ügynöki tevékenységgel egyenértékű pénzügyi szolgáltatásnak. A finanszírozási

lehetőségek ingatlanépíttető általi keresése ugyanis kizárólag arra irányul, hogy ez utóbbi számára lehetővé tegye először a felújítandó épület, vagy a közművesítendő terület megvásárlása költségének viselését, hogy ezt követően másodjára beszedhesse ezen költséget azon ügyfeleitől, akiknek eladja az építési vagy felújítási program keretében elkészült ingatlant.

- 55 Habár a felperes állításának megfelelően általános, hogy az ingatlanépíttetők tanácsokkal látják el az ügyfeleiket vásárlásuk finanszírozása tekintetében az ingatlanprojektek forgalmazása keretében, az ilyen tanácsok mégsem vizsgálhatók olyan pénzügyi tanácsokként, mint amelyeket a felperes korábbi védjegyei érintenek. Az ilyen tanácsok ugyanis az olyan tanácsokhoz hasonlóak, amelyekkel egy bizonyos értékű vagyontárgy – például egy hajó, egy vállalkozás vagy egy műalkotás – eladója szolgálhat az ügyfeleinek azon pénzügyi érdek tekintetében, amely a kérdéses vagyontárgy megszerzéséhez fűződhet. Az ilyen tanácsokkal szolgáló eladó mégsem nyújt pénzügyi szolgáltatást.
- 56 Végezetül meg kell állapítani, hogy a felperes által az igazgatási eljárásban az állítása alátámasztása érdekében előterjesztett bizonyítékok – amelyek egy ingatlanokra szakosodott befektetési társaság, egy ingatlanhitelező ügynök és egy ingatlanhitelező társaság honlapjai oldalainak másolataiból állnak – nincsenek semmilyen kapcsolatban az építtetői szolgáltatásokkal (a keresetlevél A4 melléklete).
- 57 El kell utasítani a felperesnek az ütköző védjegyek által érintett szolgáltatások közötti szoros kiegészítő kapcsolat fennállására vonatkozó állítását is.
- 58 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlatnak megfelelően a kiegészítő áruk vagy szolgáltatások olyan, egymással szoros kapcsolatban álló áruk vagy szolgáltatások, amelyek egyike annyira nélkülözhetetlen vagy fontos a másik használatához, hogy a fogyasztók azt gondolhatják, hogy ugyanazon vállalkozás felel ezen termékek előállításáért vagy szolgáltatások nyújtásáért (lásd: 2014. április 9-i Comsa kontra OHIM – COMSA [COMSA] ítélet, T-144/12, EU:T:2014:197, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 59 Ez magában foglalja, hogy az egymást kiegészítő áruk vagy szolgáltatások együtt alkalmazhatók, ami feltételezi, hogy ugyanazon közönséget célozzák meg (lásd ebben az értelemben: 2012. július 12-i Hand Held Products kontra OHIM – Orange Brand Services [DOLPHIN] ítélet, T-361/11, EU:T:2012:377, 48. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 60 A jelen ügyben a bejelentett védjegy által érintett és az ingatlanépíttetők által nyújtott szolgáltatások, valamint a felperes korábbi védjegyei által érintett pénzügyi szolgáltatások az átlagos fogyasztót célozzák meg az Unió területén, és e fogyasztó azokat együtt használhatja.
- 61 Továbbá nem kétséges, hogy az ingatlanügyletekben általában érintett összegek jelentőségére tekintettel a pénzügyi szolgáltatások fontosak az átlagos fogyasztó számára az építtetői szolgáltatások igénybevétele céljából. Mindazonáltal meg kell jegyezni, hogy a piacgazdaságban a tevékenységek nagy része finanszírozási vagy befektetési igényeknek felel meg, és így a pénzügyi szolgáltatások jellegüknél fogva e tevékenységek többségéhez kapcsolódhatnak, és nem csak az ingatlanépíttetői tevékenységekhez (lásd ebben az értelemben: METRO-ítélet, fenti 38. pont, EU:T:2013:375, 47–49. pont).
- 62 Ezért meg kell állapítani, hogy az ingatlanépíttető szolgáltatásai és a pénzügyi szolgáltatások közötti kapcsolat önmagában nem elég szoros ahhoz, hogy a releváns közönség, vagyis a jelen ügyben az átlagos fogyasztó, különösen magas figyelmi szintet tanúsíthasson, és azt gondolja, hogy e szolgáltatásokat ugyanazon vállalkozás nyújtja (lásd ebben az értelemben: METRO-ítélet, fenti 38. pont, EU:T:2013:375, 50. pont).
- 63 E következtetést nem cáfolja meg a felperes azon érve, mely szerint az építtetői szolgáltatásokat ugyanazokon az értékesítési csatornákon keresztül nyújtják, mint a korábbi védjegyek által érintett pénzügyi szolgáltatásokat. Meg kell állapítani, hogy az ingatlanokkal kapcsolatos szolgáltatásokat főszabály szerint nem ugyanazokban a helyiségekben nyújtják, mint a pénzügyi szolgáltatásokat.

Továbbá rá kell mutatni, hogy a felperes által az igazgatási eljárás során ezen állítás bizonyítására benyújtott dokumentumok nem az ingatlanépítető tevékenységére vonatkoznak (a keresetlevél A5 melléklete).

- 64 E következtetést nem cáfolja meg a felperes azon érve sem, mely szerint az építető által az ingatlanágazatban nyújtott szolgáltatások és a pénzügyi szolgáltatások közötti szoros kiegészítő kapcsolat a 36. osztályra vonatkozó magyarázó megjegyzésből következik. A 36. osztályra vonatkozó magyarázó megjegyzés egyszerű olvasata alapján ugyanis megállapítható, hogy habár az „ingatlanhitelezési” szolgáltatások és az „épületek ingatlankezelőinek szolgáltatásai, azaz a bérbeadási, értébecslési vagy finanszírozási szolgáltatások” ténylegesen a 36. osztályba tartoznak, a „pénz- és valutaügyekkel kapcsolatos szolgáltatásoktól” eltérő alcsoportot alkotnak, amely utóbbiba beletartoznak a „valamennyi pénzintézet vagy velük kapcsolatos intézmény szolgáltatásai”, a „nem bank hitelintézetek szolgáltatásai” és a „részvényekkel és vagyonnal foglalkozó brókerek szolgáltatásai”; ily módon a 36. osztályra vonatkozó magyarázó megjegyzés nem állít fel szoros kapcsolatot a korábbi védjegyek által érintett pénzügyi szolgáltatások és a bejelentett védjegy által érintett, az ingatlanépítető által nyújtott szolgáltatások között.
- 65 Végezetül emlékeztetni kell arra, hogy a közösségi védjegyről szóló 40/94/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 1995. december 13-i 2868/95/EK bizottsági rendelet (HL L 303., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 189. o.) 2. szabályának (4) bekezdése értelmében „[a]z áruk és szolgáltatások osztályozása kizárólag ügyviteli célokat szolgál”, és következésképpen „az egyes áruk és szolgáltatások nem tekinthetők egymáshoz hasonlóknak azon az alapon, hogy a nizzai osztályozás ugyanabba az osztályába tartoznak, és nem tekinthetők egymáshoz nem hasonlóknak azon az alapon, hogy a nizzai osztályozás különböző osztályába tartoznak”.
- 66 Ebből következik, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa nem követett el hibát, amikor megállapította, hogy a bejelentett védjegy által érintett, az ingatlanépítető által nyújtott szolgáltatások jellegüket tekintve különböznek a felperes korábbi védjegyei által érintett pénzügyi szolgáltatásoktól.
- 67 E megállapításra tekintettel nem kell megvizsgálni a felperesnek a bejelentett védjegy által érintett szolgáltatások rendeltetésének téves korlátozására alapított kifogását.
- A „hasznosítási koncepciók fejlesztésére” irányuló szolgáltatások és a „pénzügyi szolgáltatások” hasonlóságának hiányáról
- 68 A felperes azzal érvel, hogy a „hasznosítási koncepciók fejlesztésére” irányuló szolgáltatások ugyanolyan közel állnak a „pénzügyi szolgáltatásokhoz”, mint az „építetői szolgáltatások”, mivel véleménye szerint az ingatlanok értébecslése és kezelése ugyanazon tevékenység két oldala, és mindkettő pénzügyi tanácsokat és finanszírozási megoldásokat igényel. Azon érvekre való hivatkozásra szorítkozik tehát, amelyeket az építetői szolgáltatások és a „pénzügyi szolgáltatások” hasonlóságával kapcsolatban kifejtett.
- 69 Márpedig, mivel ez utóbbi érveket a fenti 45–67. pontban már elutasította a Törvényszék, meg kell állapítani, hogy a „hasznosítási koncepciók fejlesztésére” irányuló szolgáltatásokra vonatkozó különleges érvek hiányában a felperes nem bizonyította, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa hibát követett el, amikor megállapította e szolgáltatások és a felperes korábbi védjegyei által érintett „pénzügyi szolgáltatások” hasonlóságának hiányát.
- 70 A fenti megfontolásokra tekintettel meg kell állapítani, hogy az OHIM fellebbezési tanácsa nem követett el hibát, amikor megállapította, hogy a felperes korábbi védjegyei által érintett szolgáltatások nem hasonlóak azon szolgáltatásokhoz, amelyek tekintetében az AGRICAPITAL védjegyet bejelentették.

A felperes korábbi védjegyeinek megkülönböztető képességéről és az ütköző megjelölések hasonlóságáról

- 71 Az OHIM fellebbezési tanácsa a megtámadott határozatban arra a megállapításra jutott, hogy nem áll fenn a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának egyik alkalmazási feltétele, mégpedig a szolgáltatások hasonlósága, és hogy következésképpen a korábbi védjegyek megkülönböztető képességének vagy az ütköző megjelölések hasonlóságának vizsgálata nélkül nem állhat fenn az összetévesztés veszélye.
- 72 A felperes arra hivatkozik, hogy a bejelentett védjegy és a korábbi védjegyek által érintett szolgáltatások bármilyen különbségét az átfogó értékelés keretében kompenzálhatja e védjegyek nagyon magas fokú vizuális hasonlósága és hangzásbeli azonossága, és így – az OHIM fellebbezési tanácsa által tett megállapítással szemben – a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján fennáll az összetévesztés veszélye az ütköző védjegyek között.
- 73 Az OHIM és a beavatkozó vitatja a felperes érveit.
- 74 E tekintetben elegendő megjegyezni, hogy amint a fenti 24. pontban felidézésre került, a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja alapján azt, hogy azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók szempontjából fennáll-e az és veszélye, együttes feltételek alapján kell megítélni, vagyis egyfelől az ütköző védjegyek hasonlósága, illetve azonossága, másrészt pedig az említett védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások hasonlósága, illetve azonossága alapján.
- 75 Ezért a felperes állításával szemben az összetéveszthetőség értékelése szempontjából a korábbi védjegyek által érintett szolgáltatások és azon szolgáltatások hasonlóságának a fenti 70. pontban megállapított hiányát, amelyek tekintetében az AGRICAPITAL védjegy lajstromozását kérték, nem kompenzálhatja az ütköző védjegyeknek még a nagyfokú hasonlósága sem (lásd ebben az értelemben: 2007. március 9-i Alecsan kontra OHIM végzés, C-196/06 P, EU:C:2007:159, 24–26. pont).
- 76 A fenti megfontolások összességére tekintettel az OHIM fellebbezési tanácsa nem követett el hibát, amikor az ütköző védjegyek által megjelölt szolgáltatások hasonlóságának hiányára tekintettel arra következtetésre jutott, hogy nem áll fenn a 207/2009 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának egyik alkalmazási feltétele, és hogy következésképpen nem állhat fenn az említett védjegyek között az összetévesztés veszélye.
- 77 Ebből következik, hogy a felperes egyetlen jogalapja nem megalapozott, és hogy ezért a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

- 78 Az eljárási szabályzata 87. cikkének 2. §-a alapján a Törvényszék a pereszes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pereszes lett, az OHIM és a beavatkozó kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját költségeinek viselésén kívül ez utóbbiak részéről felmerült költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Törvényszék az AgriCapital Corp.-ot kötelezi a költségek viselésére.

Gratsias

Kancheva

Wetter

Kihirdetve Luxembourgban, a 2015. június 10-i nyilvános ülésen.

Aláírások